

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **Audatex Systems s.r.o.**, IČO: 27384110
se sídlem Praha 4, Želetavská 1525/1
zastoupený Mgr. Vojtěchem Chloupkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábrž. L. Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 4. 5. 2015 č.j. 14/2015-510-RK/5

takto:

- I. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 4. 5. 2015 č.j. 14/2015-510-RK/5 a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 1. 2015 č.j. 358/2014-072-Z106/9 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Vojtěcha Chloupka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra dopravy označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, oddělení tiskového ze dne 14. 1. 2015 č.j. 358/2014-072-Z106/9 (dále jen „rozhodnutí povinného subjektu“). Rozhodnutím povinného subjektu byla podle § 15 odst. 1 z důvodu podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) zčásti odmítnuta žádost žalobce ze dne 19. 12. 2014 o poskytnutí informace (dále jen „žádost“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu a rozkladové námitky. Konstatoval, že žalobce žádal o sdělení údajů spravovaných žalovaným v registru silničních vozidel (dále jen „registr“), a to konkrétně údajů z *evidence vozidel vlastníků a provozovatelů těchto vozidel ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., v rozsahu vymezeném v příloze č. 1 žádosti (tj. datum první registrace, druh a kategorie, značka silničního vozidla, VIN, údaje o výrobcí, typ, výkon a zdvihový objem motoru, typ, výrobní číslo a barva karoserie, počet míst k sezení a k stání apod., údaje o celkových rozměrech vozidla, hmotnost, druh spojovacího zařízení, stupeň plnění emisí, údaje o technické způsobilosti, o schválení technické způsobilosti*. Žalobce požadoval poskytnout údaje ve formátu CSV, tzn. v textovém souboru, kde se všechny informace vztahující se k jednomu vozidlu nacházejí na jednom řádku, každé vozidlo má vlastní řádek a každý jednotlivý údaj o vozidle včetně prázdného údaje je od ostatních údajů oddělen středníkem nebo jiným vhodným oddělovačem. Následně žalovaný uvedl, že podle § 4 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“) je registr elektronicky vedeným informačním systémem veřejné správy, jehož správcem je ministerstvo. Poskytování údajů z registru je obsaženo v ustanovení § 5 zákona č. 56/2001 Sb. K vyloučení použití zákona č. 106/1999 Sb., podle jeho ustanovení § 2 odst. 3 v případě, že jiný zákon upravuje též poskytování informací, je v judikatuře zastáván názor, že zvláštní právní předpis musí upravovat poskytování informací komplexně. Podle zákona č. 56/2001 Sb., je poskytování údajů z registru v působnosti ministerstva a v působnosti obecních úřadů obcí s rozšířenou působností. V působnosti ministerstva je zpřístupnit údaje obsažené v registru zákonem stanoveným konkrétním subjektům k účelům stanoveným zákonem, a to způsobem a formou stanovenou zákonem – ministerstvo je povinno těmto subjektům zajistit přístup k údajům dálkově a nepřetržitě. Poskytování údajů z registru v ostatních případech je v působnosti příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. I pro tyto případy jsou zákonem stanoveny podmínky, za kterých se informace z registru poskytují, a to včetně náležitostí žádosti. Obecní úřad obce s rozšířenou působností z registru poskytne informace právnické nebo fyzické osobě, která osvědčí právní zájem, nebo orgánu veřejné moci k výkonu jeho působnosti, a to na žádost, jejíž náležitosti jsou stanoveny prováděcím právním předpisem – vyhláškou č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel (dále jen „vyhláška č. 343/2014 Sb.“). Z porovnání uvedených ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., a zákona č. 106/1999 Sb., dle žalovaného vyplývá, že zákon č. 56/2001 Sb., upravuje podmínky, za nichž jsou informace z registru poskytovány, natolik úplně a komplexně, že má povahu zvláštního zákona, který má přednost před použitím zákona č. 106/1999 Sb. Zvláštní právní úprava v zákoně č. 56/2001 Sb., stanoví pro poskytnutí údajů pouze některé

omezující podmínky. Pokud žadatel žádá informace k jednotlivým vozidlům, jsou příslušnost úřadu, postup i podmínky pro vyřízení žádosti zákonem jasně stanoveny. Poskytnutí údajů z registru o jednotlivých vozidlech jiné právnické nebo fyzické osobě než vlastníkovu vozidla nepochybně zasahuje do práv vlastníků vozidel, a to i v případě, že nejsou požadovány přímo osobní údaje. Každé vozidlo někomu patří, má určitou hodnotu a jeho vlastník, popř. provozovatel má v souvislosti s tímto vozidlem odpovědnost a povinnosti stanovené zákonem. Sdělení údajů o vozidle, které patří někomu jinému, zejména jde-li o identifikační číslo vozidla (VIN), je též nepochybně zásahem do práv provozovatele vozidla jako potenciálně dotčené třetí osoby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2014 č.j. 1 As 189/2014-50) a je odůvodnitelné jen tehdy, jde-li o střet práva vlastníka a práva žadatele. Pokud tedy žalobce požaduje údaje o jednotlivých vozidlech, která patří někomu jinému, musí postupovat stejně jako každý jiný, tj. stanoveným způsobem a formou požádat příslušný obecní úřad a prokázat právní zájem, proč tyto údaje požaduje. Žalovaný dále konstatoval, že pokud by žalobci poskytl požadované údaje z registru, zasáhl by tím do působnosti obecních úřadů obcí s rozšířenou působností. Odmítnutí poskytnutí informací požadovaných v první části žádosti z důvodů podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., není v rozporu ani s tím, že správní orgán I. stupně umožnil žalobci získat údaje požadované v části druhé jeho žádosti, tj. údaje z evidence technických údajů schválených typů silničních vozidel. Požadované údaje jsou vedeny jednak v databázi centrálního registru vozidel, jednak v databázi DAVOZ. Uvedené údaje tak správní orgán I. stupně žalobci poskytl nikoliv z centrálního registru silničních vozidel, ale z databáze DAVOZ. Poskytování údajů z této databáze zákon č. 56/2001 Sb., neupravuje, proto správní orgán I. stupně postupoval podle zákona č. 106/1999 Sb., a požadované údaje z této databáze žalobci poskytl. Žalovaný odmítl rozkladovou námitku týkající se veřejnosti registru s tím, že tvrzení, že žádost byla odmítnuta jen proto, že se jedná o neveřejný registr, se nezakládá na pravdě.

3. Žalobce v žalobě proti napadenému rozhodnutí namítl jeho nezákonnost. Má za to, že byl zkrácen na svém právu na informace, které mu zaručuje Listina základních práv a svobod a zákon č. 106/1999 Sb. Zdůraznil, že požadované údaje se týkají pouze vozidel a zahrnují jejich základní charakteristiky. V žádosti nejsou požadovány žádné osobní údaje, které by se týkaly vlastníka nebo provozovatele vozidla či jiné třetí právnické či fyzické osoby nebo které by jej umožnily jakkoli přímo či nepřímo identifikovat, jako např. SPZ. Jako jediná unikátní informace je požadován identifikační kód vozidla –VIN, který jednoznačně označuje každé vozidlo.
4. Žalobce namítl, že výjimku uvedenou v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., lze použít jen tehdy, pokud jiný zákon upravuje poskytování informací úplně. Výčet, který je uveden v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je demonstrativní a stanoví určitou minimální úroveň úpravy poskytování informací. Na této minimální úrovni by mělo být upraveno, jaké náležitosti by měla žádost mít a jakými způsoby může být podána, jak a v jaké lhůtě bude žádost vyřízena, kterým způsobem budou informace poskytnuty a jaké má žadatel k dispozici opravné prostředky. Požadavek na komplexnost úpravy je potřeba vykládat nejen jako požadavek na určitou podrobnost úpravy, ale především jako požadavek na šíři, ve které je poskytování informací upraveno. Zvláštní zákon tedy musí upravovat širší škálu právních otázek spojených s poskytováním informací, tj. musí upravovat poskytování informací úplně. Toho zvláštní zákon dosáhne tím, že stanoví,

jakým způsobem má žádost být podána a vyřízena, v jaké lhůtě, a jak garantovat žadateli opravné prostředky pro případ nezákonného vyřízení žádosti.

5. Zákon č. 56/2001 Sb., dle názoru žalobce upravuje poskytování informací z registru do jisté míry podrobně, nikoli ale úplně. Úpravu lze považovat za komplexní v tom smyslu, že podrobně stanoví, jaké správní orgány a veřejnoprávní instituce mohou k údajům přistupovat a ke kterým údajům je jim přístup zaručen. V tomto ohledu se jedná o komplexní úpravu sdílení údajů z registru mezi veřejnoprávními subjekty a institucemi navzájem, ale nejde o úpravu poskytování informací. Úpravu vymezenou v ustanovení § 5 zákona č. 56/2001 Sb., lze sice považovat za úpravu poskytování informací, tato úprava však nestanoví poskytování informací natolik úplně, aby mohla vyloučit z použití zákon č. 106/1999 Sb. Uvedené ustanovení upravuje pouze některé aspekty poskytování informací, ale ne v takové míře, která je vyžadována pro vyloučení zákona č. 106/1999 Sb. Procedura postupu poskytnutí informací podle § 5 zákona č. 56/2001 Sb., je velmi specifická, nestanoví však celistvou a úplnou úpravu poskytování informací, jak je vyžadováno pro aplikaci výjimky. Specifičnost úpravy se odvíjí od stanovení úzce limitujících podmínek a jejich aplikace v praxi. Závazný vzor žádosti vyžaduje uvedení velmi podrobných informací o vozidle včetně např. SPZ a týká se pouze jednoho konkrétního vozidla. Pro každé požadované vozidlo je tak vyžadováno vyplnit nový vzor žádosti. Na základě vyplněné žádosti je žadateli vydán úřední opis veškerých údajů o vozidle, včetně údajů o vlastníkovi a provozovateli vozidla, a to v listinné podobě. Žádost musí být podána konkrétnímu orgánu s omezenou územní působností, který informaci může poskytnout pouze ve své omezené územní působnosti. Nejedná se o úpravu obecného poskytování informací. Úprava navíc nestanoví ani další aspekty poskytování informací, jimiž jsou lhůty pro vyřízení žádosti a opravné prostředky. Žalobcem požadované informace se oproti tomu týkají výdeje omezeného výčtu holých informací z registru, na elektronickém nosiči, bez úřední listiny, pro území celé České republiky.
6. Žalobce dále poukázal na to, že podrobná úprava zákona č. 56/2001 Sb., existuje za jiným účelem, než je účel zákona č. 106/1999 Sb., a poskytování informací podle obou zákonů se tedy vzájemně doplňuje, nikoli vylučuje. Účelem zákona č. 106/1999 Sb., je realizovat ústavně zaručené právo občana na informace. Právo na informace má dva aspekty - první klade důraz na aktivní účast občanů na politickém i hospodářském životě a realizuje mimo jiné též principy otevřenosti a transparentnosti veřejné správy, druhý klade důraz na přístup a sdílení k informacím v digitálním věku a nastavuje rámec pro ekonomické využití informací. Druhý aspekt práva na informace byl do zákona č. 106/1999 Sb., včleněn novelou č. 61/2006 Sb., která transponuje Směrnici Evropského parlamentu a rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru (dále jen „Směrnice“). Smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., je tedy nejen umožnit přístup k informacím veřejné správy tam, kde je to možné, ale podporovat možnost opakovaného použití informací veřejné správy i dále. V kontrastu k uvedenému je úprava poskytování údajů dle § 5 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb. Ta je úzce zaměřená a jejím smyslem je především naplnění účelu zákona, tedy realizovat potřebu evidovat vozidla, jejich stav, vlastníky a provozovatele pro řádný a bezproblémový provoz vozidel a nastavit spolupráci subjektů, které budou do tohoto systému přispívat a data z něj účelně využívat. Žádost koncových osob o údaje z registru podle zákona č. 56/2001 Sb., pak slouží především k realizaci práv a povinností podle tohoto zákona. Tomuto výkladu nasvědčuje i striktní vymezení vzoru

žádosti o poskytnutí údajů z registru, jeho detailnost a skutečnost, že na žádost jsou pak vydány veškeré údaje o vozidle včetně osobních údajů o jeho provozovateli a vlastníkovi.

7. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval dopady jím zmiňovaného rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014 č.j. 1 As 189/2014-50. Závěr žalovaného, že by se v posuzovaném případě poskytnutím údajů dopustil zásahu do práv provozovatele vozidla, nemá v uvedeném rozsudku oporu. NSS totiž uzavřel, že poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., nezbavuje povinný subjekt povinnosti postupovat podle § 4 odst. 3 správního řádu. Navíc NSS uvedl, že ani dodržení této povinnosti nezbavuje žalovaného povinnosti rozhodnout o žádosti o informace samostatně a podle zákona. I kdyby poskytnutí údajů o vozidle bylo zásahem do práv provozovatele vozidla, nemůže to být právním důvodem pro žalovaného, aby s poukazem na zásah do práv třetích osob mohl žádost zamítnout. Žalobcem požadované údaje kromě všeobecných technických informací obsahují pouze VIN, což je identifikátor vozidla, nikoli osoby. Dotčenými základními právy tak nemůže být ochrana osobních údajů, jelikož žádná z žádaných informací není osobním údajem a žalobce nebude schopen osobní poměry jakékoli osoby z poskytnutých údajů dovodit. Z podobných důvodů lze vyloučit ohrožení ochrany soukromí, jelikož nelze určit, které vozidlo do soukromé sféry které osoby spadá. Nejedná se též o obchodní tajemství, jelikož údaje v požadované informaci nenaplňují definici § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Z možných zásahů tak připadá v úvahu ochrana vlastnictví. Je zřejmé, že řada požadovaných informací nemůže do vlastnictví zasahovat a ani být vlastněna, protože jde o informace o objektivně pozorovatelných vlastnostech předmětu. Za nejcitlivější informaci z pohledu vlastníka lze považovat unikátní identifikátor VIN, a test proporcionality tak lze provést primárně vůči výkonu absolutního panství nad unikátním identifikátorem VIN. Samotná rovina, zda mohou být právo na vlastnictví s právem na informace v konfliktu, neexistuje či je vysoce sporná, a úprava, který by omezovala právo na informace na úkor vlastnických práv, chybí. Je zde pouze obecné ustanovení § 1042 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, chránící vlastníka proti jiným zásahům do vlastnického práva než zadržením, a tuto úpravu lze hodnotit jako vhodnou a přiměřenou. Získání VIN probíhá od správního orgánu a není jím nijak zasaženo do absolutní sféry vlastníka. Vlastník vozidla s VIN neutrpí hmotnou či nehmotnou újmu, ani nedojde k ohrožení jeho práva (vlastnictví). Žalobci může získání VIN nepřímou napomoci ke generování zisku, nestane se tak ale na úkor vlastníka či provozovatele vozidla s VIN. Ti by uvedený zisk sami nemohli realizovat. Při tržní hodnotě VIN by jeho hodnota nabízená na trhu koncovými vlastníky byla prakticky nulová. Nelze také opominout skutečnost, že informace jako taková je uložena ve veřejném registru, a tedy šance, že by se její původce mohl dovolávat svých vlastnických práv k ní, je pouze minimální. K zásahu do vlastnického práva zde tedy nedochází, a pokud ano, zásah je minimální. Jelikož sdělením VIN ani dalších údajů nedochází ke sdílení osobních údajů, údajů týkajících se soukromí fyzické osoby ani obchodního tajemství, není zde potřeba pro tato kritéria test proporcionality provádět.
8. Žalobce dále namítl, že postupem podle zákona č. 56/2001 Sb., je požadovaná informace prakticky nedosažitelná. Výkon působnosti obecního úřadu obce s rozšířenou působností je omezen na správní obvod obce a v obdobném rozsahu je limitován i přístup těchto úřadů do registru. Zatímco ministerstvo má ve věcech registru všeobecnou působnost, obecní úřad obce s rozšířenou působností má a priori přístup pouze ke svým údajům. I

kdyby tomu nebránily jiné okolnosti, žalobce by musel žádat o výdej údajů na více jak 200 místech, což si lze prakticky jen stěží představit. Závazný vzor žádosti o poskytnutí údajů z registru nelze použít ze tří důvodů: žádost se omezuje na výdej údajů o jediném vozidle, zakládá se na údajích, jimiž žalobce nedisponuje ani o ně nežádá a na základě žádosti není umožněn výdej údajů v elektronickém formátu. I pokud by žádosti bylo vyhověno, dostal by se žalobce i k údajům, jejichž získání by bylo v rozporu s oprávněnými zájmy třetích osob.

9. Žalobce podotkl, že v případě pochybností má být rozhodováno ve prospěch práva na informace. Ze současné rozhodovací praxe správních soudů a Ústavního soudu vyplývá, že výjimky z práva na informace mají být v hraničních případech vykládány spíše úžeji než širěji. Není-li následkem poskytnutí informace přímý a závažný zásah do jiného základního práva, má být právo na informace naplněno. Účelem extenzivního výkladu není šikana veřejnoprávních subjektů, ale právě umožnění realizace práv občanovi informační společnosti tam, kde tomu jiný všeobecně uznávaný zájem nebrání. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2015 sp. zn. I. ÚS 3930/14, v němž ÚS konstatoval, že: „ ... umožňuje-li zákon o svobodném přístupu k informacím dva výklady, je třeba upřednostnit ten, který je ve prospěch poskytnutí informace“.
10. Žalobce dále namítl, že žalovaný neaplikuje danou výjimku konzistentně, jelikož již alespoň v jednom prokazatelném případě požadovanou informaci poskytl. Žádost se týkala dat poskytnutých třetím stranám, tyto údaje však mají svůj původ v registru. Žalovaný proto postupoval v rozporu se svojí vlastní argumentací, že údaje může poskytnout pouze postupem podle zákona č. 56/2001 Sb., tam uvedeným subjektům. Žalovaný tedy porušuje jeden ze základních principů fungování správního orgánu ve smyslu § 7 správního řádu.
11. Předmětná žádost byla v pořadí celkem čtvrtou, kterou žalobce podal, přičemž předchozí žádosti byly odmítány účelově a pokaždé z odlišných důvodů (vytváření nových informací, poskytnutí informací brání evropská úprava hospodářské soutěže, ochrana osobních údajů nebo názory ostatních správních orgánů). Třetí žádost žalobce nebyla vyřízena vůbec, žalobce ji přitom podával na základě výsledku osobního jednání se žalovaným. Z tohoto jednání vyplynulo, že poskytnutí požadovaných informací je s výjimkou VIN v zásadě bezproblémové a dokazuje skutečnost, že zde neexistují jasné právní překážky bránící poskytnutí informací.
12. Žalobce má za to, že poskytnutí údajů z databáze DAVOZ je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Při aplikaci výjimky podléhá poskytnutí požadované informace z databáze DAVOZ stejným pravidlům jako poskytnutí požadované informace z evidence technických údajů schválených typů silničních vozidel (dále jen „ZTP“). Neposkytnutí informací z registru je v rozporu s poskytnutím informací z evidence ZTP. Pokud je určitá informace uložena v registru a zároveň je dostupná v databázi DAVOZ, jedná se materiálně o tu samou informaci a měla by být poskytována za stejných podmínek. Žalovaný výslovně v připsu uvedl, že žalobci zabezpečí dálkový přístup do databáze ZTP. Z toho vyplývá, že DAVOZ je databází ZTP, tedy, že žalovaný již zajistil žalobci přístup k údajům v registru.

13. V poslední námitce žalobce poukázal na to, že požadovanou informaci včetně VIN mu bylo umožněno získat mimo jiné na Slovensku a ve Velké Británii. Na evropské úrovni se tedy nesetkal s překážkami, které by poskytování požadovaných informací bránily.
14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul, že ustanovení § 5 zákona č. 56/2001 Sb., stanoví pravidla pro poskytování údajů z registru, přičemž část těchto pravidel je upravena v prováděcím předpisu – vyhlášce č. 343/2014 Sb. Obdobným způsobem je dle žalovaného konstruováno poskytování informací podle zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), který je v aplikační praxi považován za komplexní a zvláštní právní úpravu. Podobně je postupováno také v případě zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel). Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že výčet znaků uvedených v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je demonstrativní. Absence některého znaku příkladmo vyjmenovaného v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tedy ještě neznamená, že by daný předpis, tj. zákon č. 56/2001 Sb., neobsahoval komplexní úpravu. Vzhledem k tomu, že zákon č. 56/2001 Sb., spolu s prováděcí vyhláškou upravuje poskytování informací, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu jejího podání, lze tuto právní úpravu považovat za komplexní. Zákon č. 56/2001 Sb., rozlišuje privilegovaného žadatele, kterým je např. vlastník nebo provozovatel vozidla, a dále žadatele, který prokáže právní zájem či orgán veřejné moci. V případě, kdy by byl přímo aplikovatelný zákon č. 106/1999 Sb., nebylo by nutné ke zjištění údajů z registru dokládat právní zájem či doložit vlastnictví vozidla. Úprava v zákoně č. 56/2001 Sb., by tak fakticky byla obsoletní, což by mimo jiné eliminovalo kautely, které chrání např. osobní údaje a oprávněné zájmy subjektů uvedených v registru. Žalovaný poukázal rovněž na to, že poskytnutí údajů z registru podléhá správnímu poplatku. Pokud by měla platit žalobcova teze, že se nejedná o úpravu poskytování informací, ale pouze o komplexní úpravu sdílení údajů z registru mezi veřejnoprávními subjekty a institucemi navzájem a údaje z registru má právo získat kdokoli pouze na základě žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., nic by nebránilo takto obcházet i tuto povinnost. Žalovaný s ohledem na výše uvedené trvá na svém názoru, že poskytování údajů z registru podle zákona č. 56/2001 Sb., je zvláštní právní úpravou, která má přednost před obecnou právní úpravou uvedenou v zákoně č. 106/1999 Sb.
15. Za bezpředmětné žalovaný považuje provádění testu proporcionality v případě, kdy poskytování informací upravuje speciální zákon a žádost o informace byla odmítnuta. Souhlasí se žalobcem, že získání předmětných informací z registru v požadovaném formátu je nastíněným zákonným postupem obtížně dosažitelné. Dále žalovaný podotkl, že ministerstvo jako povinný subjekt zcela konzistentně žádosti o informace z registru podané podle zákona č. 106/1999 Sb., z výše uvedených důvodů odmítá. Poskytnutí informací, na které žalobce odkázal, se vůbec netýkalo primárního poskytování dat z registru, ale pouze výdeje zpracovaných statistických dat, která jsou veřejně přístupná na webových stránkách Ministerstva dopravy. Dále uvedl, že žádosti, které žalobce podal, nebyly koncipovány zcela stejně, z čehož může vyplývat i odlišná koncepce odpovědí. Zápis z jednání nebyl nikdy žalovaným potvrzen, což je podstatnější skutečnost, než to, že by nebyl vyvrácen. Za nepravdivé žalovaný označil tvrzení, že z osobního jednání mělo vyplýnout, že poskytnutí požadovaných informací je s výjimkou VIN v zásadě

bezproblémové a dokazuje skutečnost o neexistenci právních překážek bránících poskytnutí informací.

16. Databáze ZTP je dle žalovaného vytvářena v systému zcela mimo registr. Data z této databáze jsou poskytována prostřednictvím webové aplikace DAVOZ, která s registrem nesouvisí (není jeho součástí). Data z databáze ZTP jsou poskytována více subjektům. Registr je jen jedním z příjemců těchto dat, která jsou však před nahráním ještě příslušně formátově upravena. Hlavním rozdílem mezi databází ZTP a daty, které požaduje žalobce, je především to, že data z databáze ZTP se vztahují k typu vozidla, nikoli ke konkrétnímu vozidlu, tudíž na rozdíl od záznamu v registru neobsahují kompletní VIN.
17. Žalovaný dodal, že podle jeho informací většina států EU neposkytuje takto kompletní informace ze svých registrů. Slovensko a Velká Británie netvoří reprezentativní vzorek a v rámci EU jsou spíše výjimkou. Pokud bylo žalobci skutečně umožněno v těchto státech získat požadovanou informaci, neznamená to, že by mu automaticky vyplýval nárok na získání těchto dat i z hlediska práva českého.
18. V replce k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že výjimka podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., by neměla být vykládána všeobecně, ale s přihlédnutím k tomu, poskytování jakých informací zvláštní zákon skutečně upravuje. Žalobce požaduje informaci, na jejíž vydání zákon č. 56/2001 Sb., zcela zřejmě není stavěn, avšak jejíž vydání je podle zákona č. 106/1999 Sb., bezproblémové. Výjimka má vyloučit duplicitní poskytování informací nebo obcházení jiného zákona. V předmětném případě ale k obcházení zákona č. 56/2001 Sb., nedochází, jelikož tento zákon vydání informace požadované žalobcem neřeší. Skutečnost, že zvláštní zákon upravuje poskytnutí informace jinému subjektu než potencionálnímu žadateli, není relevantní, jelikož takový žadatel nemůže stanovený postup pro poskytnutí informace žádným způsobem využít, aniž by mu poskytnutí informace bylo výslovným zákonným ustanovením odepřeno. Skutečnost, že zákon o podmínkách provozu vozidel stanoví pravidla pro sdílení údajů mezi ostatními veřejnoprávními subjekty, tak pro aplikaci výjimky není relevantní. Pouze ve vztahu k žadateli by pak měla být hodnocena i komplexnost úpravy. Právní úprava i praxe poskytování opisů a výpisů z registru na pracovištích příslušných oddělení/odborů správních úřadů nasvědčuje tomu, že úprava zákona č. 56/2001 Sb., vznikla jako řešení praktického problému a týká se běžných životních situací vlastníka či provozovatele vozidla. Stanoveným postupem lze řešit velký počet žádostí denně a poskytovat osobní a jiné citlivé údaje. Žalobce však tuto úpravu z důvodu její přílišné podrobnosti, nedostatečné kompetence poskytovajícího orgánu, limitů žádosti dle vyhlášky č. 343/2014 Sb., a nemožnosti obdržet údaje v požadovaném formátu, v němž přitom informace nativně existuje, nemůže využít. Snaha přimět jej k tomu, aby o informace žádal u řady místních úřadů formou individuálních žádostí, vede vzhledem k neúměrným komplikacím k faktickému odepření informace.
19. Žalobce o předmětné informace žádá z důvodu vylepšení vlastního softwarového produktu sloužícího i pojišťovnám na českém trhu k prevenci pojistných podvodů. Jako příklad uvedl využití získaných dat v produktu, který je určen ke zjišťování dosavadních škod na vozidle. Pojišťovny zadávají dotaz na historii škod u konkrétního vozidla přes VIN kód a rozšíření stávající databáze žalobce o chybějící VIN kódy a informace o vozidlech

pojišťovnám umožní získat detailnější informace s ještě vyšší úspěšností odpovědi na dotaz. Ačkoli tedy jde o obchodní činnost, jejím naplňováním žalobce pozitivně přispívá k naplňování nejen soukromého, ale i veřejného zájmu na snižování rizika vzniku škod a prevenci majetkově-trestné činnosti. Důvod, proč žalobce o tyto údaje žádá, se odlišuje od důvodů, na základě kterých mají zajištěn přístup do registru pořádkové a záchranné sbory, úřad a další veřejnoprávní subjekty, i od důvodů, pro které o údaje žádají fyzické a právnické osoby postupem podle § 5 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb. Žalobci mohou být informace poskytnuty podle zákona č. 106/1999 Sb., zatímco současně s tím zákon č. 56/2001 Sb., může upravovat další způsoby poskytování informací pro zákonem předvídané situace.

20. Žalobce je přesvědčen, že z obdobných důvodů, pro které byla úprava obsažená v § 133 stavebního zákona označena za nekomplexní úpravu poskytování informací, by i úprava § 5 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb., měla být považována za nekomplexní. Katastrální zákon, který dle tvrzení žalovaného konstruuje úpravu poskytování informací podobně, na rozdíl od zákona č. 56/2001 Sb., umožňuje poskytování údajů z katastru ve formě výpisů, opisů, kopií, hromadných výstupů a umožňuje i volné nahlížení do katastru pomocí internetové aplikace. Žalovaným zmiňovaná evidence obyvatel pak obsahuje primárně osobní údaje, které zákon č. 106/1999 Sb., z poskytování vylučuje. Obecně však na poskytování údajů z evidencí vedených veřejnoprávními subjekty podle zákona č. 106/1999 Sb., není nic protizákonného, a naopak tento postup umožňuje přistupovat k požadovaným údajům i v praxi.
21. Žalobce dále konstatoval, že si od žalovaného vyžádal smlouvy, které se týkají přístupu jiných právnických osob k registru silničních vozidel. Z těchto smluv vyplývá, že žalovaný data z registru silničních vozidel v některých případech nijak zvlášť smluvně nechrání, což by bylo možné považovat i za porušení principu dobré správy. Dále uvedl, že z vyřízení žádosti č.j. 245/2014-072-Z106/10 vyplývá, že byla poskytnuta data, která byla za určité období poskytnuta Sdružení dovozců automobilů/RTV Data a společnosti Hyundai Motor Czech. Tyto osoby měly k získávání uvedených údajů údajně monopol a zpracovávají údaje, které pochází z registru. Z datové struktury, kterou popsal žalovaný v odpovědi na žádost, vyplývá, že mezi poskytnutými údaji byla i informace o registraci vozidla, vlastníkov, leasingu a alespoň částečný kód VIN. Žalobce je přesvědčen, že zde byl poskytnut ještě širší soubor údajů, než který žádá on sám. Údaje byly pravděpodobně určeny výše zmíněným subjektům pro jejich statistické zpracování, dle formulace žádosti ale žalobce předpokládá, že nešlo o výdej již agregovaných dat, avšak zdrojových dat k jejich následnému statistickému zpracování.
22. Otevřený přístup k poskytování údajů z národního registru na Slovensku a ve Velké Británii není dle žalobce ojedinělý. Žalobce získává požadované údaje i z národního registru v Polsku. Nizozemí a Dánsko jsou země s velmi otevřeným přístupem k poskytování údajů z registru vozidel. Údaje jsou veřejně dostupné online a bez poplatků, navíc v případě Nizozemí lze tato data stahovat v Open Data formátu. Maďarsko, Francie a Itálie sice přístup k údajům v registru dále podmiňují, ale otevřeně nabízí možnost, jak k údajům hromadně přistupovat a stahovat je, a to i pro jejich komerční využití.

23. Ve vyjádření ze dne 24. 2. 2016 žalobce k povaze VIN doplnil, že požádal Úřad na ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), aby mu zpřístupnil veškeré informace, dokumenty a výstupy, které vydal v posledních dvou letech ke zpracování VIN kódu a jeho povaze jako osobního údaje. Konstatoval, že v době, kdy žalovaný odmítl vyřídit jeho žádost mimo jiné s poukazem na ochranu osobních údajů, Úřad neměl na povahu VIN kódu jako osobního údaje jednoznačné stanovisko. Žalobce však v té době požadoval pouze technické údaje, na základě kterých fyzické osoby identifikovat nešlo. Úřad učinil ve vztahu k povaze VIN kódu jasné závěry. Ve stanovisku ze srpna 2014 výslovně uvedl, že: „*v případě, kdy je VIN kód využit pouze ve vztahu k vozidlu podobně, jako je využit např. údaj o stavu tachometru daného vozidla, nejde v daném případě o nakládání s osobními údaji, resp. o jejich zpracování (...). Zveřejňování takových technických údajů, např. při prodeji vozidla, tak zákon o ochraně osobních údajů nebrání.*“ Při poskytnutí VIN kódu společně s dalšími technickými údaji o vozidle zůstává využití VIN kódu omezeno na vztah k vozidlu, a dle zákona o ochraně osobních údajů tak jeho zveřejnění, tedy i poskytnutí, není osobním údajem. Stanovisko Úřadu z listopadu 2014 pak uvádí, za jaké situace použití VIN není osobním údajem: „*Použití VIN bez vazby na určenou nebo určitelnou osobu osobním údajem není.*“ Žalobce zdůraznil, že v daném případě je VIN kód požadován pouze s technickými údaji o vozidle, které ze své podstaty nejsou vázány na fyzickou osobu. Jakmile žalovaný VIN kód oddělí od údajů o vlastníkovi vozidla nebo o registrační značce, přestává mít sám o sobě povahu osobního údaje. To potvrzuje i stanovisko Úřadu z ledna 2016, podle něhož: „*samotný VIN tedy osobním údajem není, ale spojení s dalšími identifikátory prodejce (jméno/název inzerenta, kontaktní e-mail a adresa) může již být považováno za zpracování osobních údajů.*“ V žádosti žalobce se však takové identifikátory nenachází a žalobce jimi ani nedisponuje. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na problémy s VIN vozidla, které dle jeho předchozích písemných vyjádření spočívají v ochraně osobních údajů a blokové výjimce, do míry, do které tyto důvody tvoří základ napadeného rozhodnutí, je toto rozhodnutí dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
25. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., se tento zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.
26. Podle § 5 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo zajistí Policii České republiky a Vojenské policii výdej údajů z registru silničních vozidel s výjimkou evidence podle § 4 odst. 1 písm. b) způsobem umožňujícím dálkový a nepřetržitý přístup.
27. Podle § 5 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., Ministerstvo zajistí způsobem umožňujícím dálkový a nepřetržitý přístup výdej údajů z registru silničních vozidel s výjimkou evidence podle § 4 odst. 1 písm. b)

- a) obecní policii v rozsahu nezbytném ke zjištění totožnosti provozovatele vozidla, kterým byl na území obce spáchán přestupek,
 - b) krajským úřadům a obecním úřadům obcí s rozšířenou působností v rozsahu nezbytném pro účely provádění kontroly a vedení řízení o správním deliktu podle tohoto zákona, zákona o pozemních komunikacích nebo zákona o silničním provozu a
 - c) Hasičskému záchrannému sboru České republiky pro účely záchranných a likvidačních prací a plánování a realizace krizových opatření.
28. Podle § 5 odst. 5 zákona č. 56/2001 Sb., Ministerstvo zajistí způsobem umožňujícím dálkový a nepřetržitý přístup výdej údajů z registru silničních vozidel s výjimkou evidence podle § 4 odst. 1 písm. b) v rozsahu
- a) podle § 4 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 3 písm. b), h) a i) a § 4 odst. 4 písm. a)
1. provozovateli systému elektronického mýtného pro účely vymáhání dlužného mýtného a
2. Celní správě České republiky pro účely výkonu dozoru nad plněním povinností provozovatele vozidel v systému elektronického mýtného,
- b) podle § 4 odst. 2 písm. a) a b) a § 4 odst. 4 písm. a) České inspekci životního prostředí pro účely provádění kontroly a vedení řízení o správním deliktu podle zvláštního zákona a
 - c) podle § 4 odst. 2 písm. a), b), e) a f) a § 4 odst. 3 písm. b), f), k) a n) Ministerstvu životního prostředí pro účely distribuce emisních plaket podle zvláštního zákona.
29. Podle § 5 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb., obecní úřad obce s rozšířenou působností poskytne na žádost údaje z registru silničních vozidel
- a) fyzické nebo právnické osobě, která prokáže právní zájem na poskytnutí údajů; právní zájem neprokazuje vlastník nebo provozovatel silničního vozidla, jedná-li se o údaje k tomuto vozidlu, a
 - b) orgánu veřejné moci v rozsahu nezbytném k výkonu jeho působnosti.
30. Podle § 5 odst. 8 zákona č. 56/2001 Sb., prováděcí právní předpis stanoví způsob vedení registru silničních vozidel, způsob a formu zápisu údajů do registru silničních vozidel, podrobnosti o údajích zapisovaných do registru silničních vozidel a vzor žádosti o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel.
31. Podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 343/2014 Sb., je vzor žádosti o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel uveden v příloze č. 1 k této vyhlášce.
32. Podle 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
33. Podle 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

34. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
35. Aplikace výjimky podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je vyhrazena pro případy, kdy je přístup k informacím komplexně zprostředkován zvláštní právní úpravou. Nutno předeslat, že ústavní rovina práva na poskytování informací zakotvená v článku 17 Listiny základních práv a svobod a generálně realizovaná zákonem č. 106/1999 Sb., vylučuje restriktivní posuzování práva na informace v konkrétních případech (viz rozhodnutí NSS ze dne 28. 5. 2015 č.j. 1 As 162/2014-63 a ze dne 7. 5. 2008 č.j. 1 As 17/2008-67). Otázkou aplikace § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., se zabýval NSS v rozsudku ze dne 22. 1. 2014 č.j. 7 As 61/2013-40, v němž uvedl: „(Ú)prava obsažená v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím slouží k tomu, aby se nezdvojovala úprava přístupu k informacím, nikoli aby bylo přístupu k informacím zamezeno. Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů.“ Rozhodující pro posouzení zvláštní úpravy je právě rozsah zpřístupňovaných informací. NSS k tomu konkrétně uvedl: „(N)elze totiž pominout, že úprava přístupu k informacím ve zvláštním právním předpisu bude z povahy věci vždy svojí šíří omezená oproti obecnému rozsahu poskytovaných informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jakkoli co do hloubky může oprávněné osobě třeba poskytnout i větší rozsah informací. Je také představitelné, že zvláštní právní úprava může mít takovou povahu, že o určité oblasti bude chtít poskytnout právě a jen informace v rozsahu, jež stanoví ona sama, a nebude vůbec umožňovat uplatnění zákona o svobodném přístupu k informacím, v oblasti, na kterou se zvláštní úprava vztahuje. To by však muselo z příslušné zvláštní úpravy být dostatečně patrné. V každém konkrétním případě je tak třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu, jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena“. Rovněž v rozsudku ze dne 17. 6. 2010 č.j. 1 As 28/2010- 86 NSS uvedl, že: „(...) je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy“.
36. Pro úplnost soud dodává, že využití informací pro komerční účely není samo o sobě důvodem pro popření práva na informace. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2018 č.j. 9 A 71/2015-43 v tomto kontextu dovodil, že: „Byť je účelem práva na informace především veřejná kontrola výkonu činnosti orgánů veřejné moci, nejedná se o jediný možný a relevantní účel. V této souvislosti městský soud upozorňuje především na novelizaci zákonem č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní řízení), ve znění pozdějších předpisů. Tímto zákonem byla implementována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, která umožnila možnost opakovaného používání informací i ke komerčním účelům. Úprava v zákoně č. 106/1999 Sb., tak a priori nebrání možnému komerčnímu využití poskytnutých informací, což dále posílila novela zákonem č. 222/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., a která se mimo jiné týkala zveřejňování informací v otevřeném, strojově čitelném formátu, čímž více usnadnila opakované použití informací jak ke komerčnímu, tak i nekomerčnímu použití.“

37. Výčet parametrů, které musí zvláštní právní úprava obsahovat, má-li být aplikována výlučně, je v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., skutečně uveden pouze demonstrativním způsobem. Právě demonstrativní výčet však implikuje důraz na ucelené poskytování informací na základě jiné právní úpravy. Uvedený závěr ostatně vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 28. 1. 2014 č.j. 8 As 86/2013-33. Soud proto porovnal úpravu poskytování informací zakotvenou v zákoně č. 56/2001 Sb., s úpravou práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Nutno konstatovat, že úprava poskytování informací z registru na základě zákona č. 56/2001 Sb., obsažená zejména v jeho ustanovení § 5 odst. 6, je orientována úzce na privilegované subjekty, přičemž mechanismus, prostřednictvím kterého je třeba o informaci žádat, neumožňuje získat jen určité, předem vybrané informace. Zákon č. 56/2001 Sb., vyhradil právo na získání kompletních informací uvedených v registru vlastníkům či provozovatelům silničních vozidel, pokud se informace týká jejich vozidel, dále těm fyzickým nebo právnickým osobám, které prokáží právní zájem na poskytnutí údajů, a konečně orgánům veřejné moci v rozsahu nezbytném k výkonu jejich působnosti. Prokázání právního zájmu v intencích zákona č. 56/2001 Sb., nicméně nelze chápat jako nezbytnou restrikcí, která směřuje k ochraně práv a oprávněných zájmů dotčených osob, a z tohoto důvodu vylučuje aplikaci zákona č. 106/1999 Sb., jako obecné normy, která naplňuje na ústavní úrovni garantované právo na informace. Zákon č. 56/2001 Sb., nepřipouští, aby žádost o poskytnutí informací podal žadatel jinak než na předtištěném vzoru, který však neindikuje možnost požádat jen o některé z informací evidovaných v registru. Je tak zřejmé, že kompletní údaje z registru, včetně citlivých údajů týkajících se zejména vlastníků či provozovatelů vozidel, může příslušný správní orgán poskytnout jen osobám, které prokáží konkrétní právní zájem na získání požadovaných informací. Jinými slovy, zákon č. 56/2001 Sb., nepředvídá možnost, aby příslušný správní orgán na základě podané žádosti provedl selekci a žadateli poskytl jen některé z evidovaných údajů. Tím však dochází k nedůvodné eliminaci subjektů, kterým může být informace z registru fakticky poskytnuta. Koncepce poskytování informací podle zákona č. 56/2001 Sb., vychází z potřeby evidovat a zejména za účelem dispozice s vozidly využívat údaje o těchto vozidlech (jejich vlastnících/provozovatelích, technickém stavu vozidel). Pouze na takto vymezený účel zákona navazuje vlastní úprava poskytování evidovaných informací v zákoně, jež nemá ambice vyčerpávajícím způsobem obsáhnout ústavní rámec práva na informace. Tomu odpovídá i ze zákona č. 56/2001 Sb., vyplývající (limitující) předpoklad, že žadatel o poskytnutí informace z registru zná registrační značku konkrétního vozidla, neboť se jedná o údaj, který je třeba vyplnit ve formuláři žádosti o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel, jehož vzor je uveden v příloze č. 1 vyhlášky č. 343/2014 Sb. Znalost registrační značky konkrétního vozidla však lze spojit jen s omezeným okruhem situací (uzavření kupní smlouvy, uplatnění práva z odpovědnosti za provoz motorového vozidla nebo zástavního práva k předmětnému vozidlu apod.). Pro subjekty z řad fyzických a právnických osob, které neznají registrační značku konkrétního vozidla, je získání jakéhokoliv údaje z registru prakticky nemožné.
38. K naplnění práva na přístup k informacím podle článku 17 Listiny základních práv a svobod tudíž zákonem č. 56/2001 Sb., komplexně nedošlo. Neobstojí argumentace žalovaného, že by aplikace zákona č. 106/1999 Sb., činila poskytování informací v režimu zákona č. 56/2001 Sb., obsoletním, pokud by na tento zákon nebylo nahlíženo jako na komplexní zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Přístup,

který mají k informacím zajištěny privilegované osoby podle § 5 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb., umožňuje rychlejší a snadnější získání veškerých v registru dostupných informací o konkrétním vozidle právě (a pouze) pro tyto zákonem „zvýhodněné“ subjekty. Z uvedeného pohledu právní úprava poskytování informací podle zákona č. 56/2001 Sb., doplňuje úpravu podle zákona č. 106/1999 Sb., a vedle této plní svůj úzce omezený účel.

39. Nahlíženo optikou § 17 zákona č. 106/1999 Sb., je nutno odmítnout i argument, že získáním informací z registru podle zákona č. 106/1999 Sb., by došlo k obcházení poplatkové povinnosti vyplývající ze zákona č. 56/2001 Sb. Smyslem úhrady správního poplatku je nahradit v paušalizované výši předpokládané náklady, které správnímu orgánu vzniknou v souvislosti s vyřizováním žádosti. Při vyřizování žádosti o informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. je však povinný subjekt oprávněn vyčíslit a požadovat po žadateli úhradu reálných nákladů spojených s poskytnutím konkrétní informace. Žadatel o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., proto nebude ve výhodnější pozici oproti privilegované osobě, která ve smyslu § 5 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb., žádá o poskytnutí informací a musí uhradit správní poplatek, využije-li povinný subjekt svého oprávnění a uplatní vůči němu požadavek na úhradu vynaložených nákladů postupem podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb..
40. Nelze přisvědčit ani argumentaci, že sdělení údajů o vozidle, které patří někomu jinému, zejména jde-li o identifikační číslo vozidla (VIN), je zásahem do práv provozovatele vozidla jako potenciálně dotčené třetí osoby. Nepřípadný je v této souvislosti odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014 č.j. 1 As 189/2014-50. V tomto rozhodnutí NSS především zdůraznil, že povinnost vyrozumět všechny osoby potencionálně dotčené poskytnutím informace platí pro „ (...) případy, kdy žadatel bude požadovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejích osobních údajů (§ 8a, § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím), resp. informace, jež by mohly mít povahu obchodního tajemství (§ 9 zákona)“. V nyní posuzované situaci jsou žalobcem požadovány obecné informace o vozidlech bez vazby na konkrétní osobu vlastníka/provozovatele vozidla. Není zřejmé, jakým způsobem by poskytnutí takových údajů mohlo zasahovat do práv vlastníků vozidel, pokud jsou žádány pouze údaje, které mají vesměs charakter technických (obecných) informací o vozidlech. Poukaz žalovaného na identifikační číslo vozidla (VIN) jako na osobní údaj o vozidle postrádá bližší odůvodnění umožňující přezkum takového závěru. Lze však uvést, že identifikační číslo vozidla samo o sobě, tj. bez jeho propojení s konkrétní osobou vlastníka/provozovatele vozidla neumožní identifikaci osoby majitele vozidla a ani nepřímou nezpřístupní informace, které mají osobní povahu. Identifikační číslo vozidla je sestaveno z kódu výrobce, popisného kódu vozidla (označující model příslušného vozu) a jedinečného čísla (tvořícího pořadové výrobní číslo, které zahrnuje modelový rok vozu, výrobní závod a další sekvenčně přidělený kód). Hlavním smyslem označování vozidel unikátním číselným kódem je předcházení, event. odhalování podvodů s odcizenými vozidly. Identifikační číslo vozidla tedy nemůže mít povahu osobního údaje, pokud není údaj o VIN sdělen současně s údajem o vlastníkov/provozovateli vozidla označeného tímto identifikačním číslem.
41. Soud tedy shledal opodstatněnou hlavní námitku žalobce, že aplikace výjimky podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., není v posuzovaném případě akceptovatelná, neboť zákon č. 56/2001 Sb., neupravuje právo na přístup k informacím obsaženým v registru

komplexně. Posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek v kontextu tohoto závěru soud považuje za nadbytečné, neboť by na výsledku řízení nemohlo ničeho změnit.

42. Napadené rozhodnutí, které je zbudováno na nesprávném právním závěru žalovaného o komplexnosti úpravy poskytování informací z registru obsažené v zákoně č. 56/2001 Sb., která odůvodňuje aplikaci výjimky podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je vzhledem k výše uvedenému nezákonné, a soud jej proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Postupem podle § 78 odst. 3 s.ř.s. soud zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť důvody, které vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, dopadají i na toto rozhodnutí.
43. Soud nicméně nepřistoupil k vydání rozhodnutí podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tj. neuložil povinnému subjektu povinnost požadované informace žalobci poskytnout. Jak již bylo konstatováno shora, povinný subjekt je ve smyslu § 17 zákona č. 106/1999 Sb., oprávněn podmínit poskytnutí požadované informace úhradou nákladů spojených s vyřízení žádosti. Soud nepřehlédl, že správní orgány se k této otázce dosud konkrétně nevyjádřily - žalovaný pouze ve vyjádření k žalobě uvedl, že získání předmětných informací v požadovaném formátu je obtížně dosažitelné. V daném kontextu soud považuje za vhodné dodat, že správní orgány dosud neuvedly žádné důvody, které by poskytnutí požadovaných informací vyloučily pro nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace ve smyslu článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/37/EU. Z uvedeného plyne, že soud se nemohl jakkoli zabývat případnou (technickou či jinou) překážkou, pro kterou by požadovanou informací nebylo možno žalobci poskytnout. NSS v rozsudku ze dne 11. 4. 2019 č.j. 7 As 22/2018-56 konstatoval, že: *„Vždy je však imanentním předpokladem úspěšnosti podané žádosti, že povinný subjekt požadovanou informací již disponuje, nebo alespoň disponovat má (§ 2 odst. 4 zákona).“* V posuzované věci se žalobce domáhal poskytnutí údajů evidovaných v registru ve smyslu § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 56/2001 Sb., tedy v obecné rovině žádal informaci, kterou povinný subjekt má, resp. mít musí. Pro úplnost zbývá doplnit, že případné oznámení o výši úhrady učiněné povinným subjektem v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., může žalobce napadnout postupem podle § 16a odst. 1 písm. d) téhož zákona.
44. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit

žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Vojtěcha Chloupka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu